

New York Timesi bestsellerite autor

KAREN HAWKINS

Raamatu-
haldjas

New York Timesi bestsellerite autor

KAREN HAWKINS

Raamatu-
haldjas

Inglise keelest tõlkinud Sille Teiter

ERSEN

Originaali tiitel:
Karen Hawkins
The Book Charmer
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut ega ükskõik millist osa sellest ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on väljamõeldis. Kõiki viiteid ajaloosündmustele, tõelistele inimestele või kohtadele on kasutatud fiktiivselt. Kõik muud nimed, tegelased, kohad ja sündmused on autori kujutlusvõime vili ja mistahes sarnasus tegelike sündmuste või kohtade või inimestega, olgu nad siis elus või surnud, on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Sille Teiter
Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2019 by Karen Hawkins
Originally published by Gallery Books, a Division of Simon & Schuster, Inc.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

D05378820
ISBN 978-9949-82-583-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest **www.ersen.ee**

*Cap'n Hot Copile, kes istus koos minuga ühel lumisel päeval Blantyre'is,
Berkshire'i romantilises kullatud ajastu häärberis, muusikatoa lõõmava
kaminatule ees, arutades „Raamatuhaldja“, mu südameraamatu
pöördepunkte.*

Nate, sina oled mu võlukunst.

PROLOOG

Sarah

DOVE POND, PÕHJA-CAROLINA
21. JUULI 2001

Laupäeval pärast Sarah May Dove'i seitsmendat sünnipäeva rääkis raamat temaga esimest korda. Kui tüdruk oleks olnud vanem, olnuks ta üllatunud või isegi šokeeritud, aga kuna ta oli kõigest seitsmene ja rahulik ja kangekaelne ning jõuluvana, hambahaldja ja lihavõttejänese andunud uskuja, siis ei pilgutanud ta selle peale silmagi.

Tegelikult otsustas ta pärast hetkelist kõhklust, et raamatud räägivad inimeste peas valitsevas vaikuses alati, kuigi enamasti teevad need seda ainult siis, kui neid loetakse. Seega ei ajanud raamatu rääkimine teda karvavõrdki segadusse.

Pealegi oli ta Dove ja kõik teadsid, et Dove'ide perekond on eriline. Sarah' ema rõhutas igal võimalusel uhkelt, et alati, kui Dove'idel on seitse tütart, ja praegu see just nii oligi, juhtuvad nende kodulinnas Dove Pondis head asjad.

Ja ema ei pralainudki niisama, ajalugu oli tõestanud, et see oli tõsi. 1735. aastal sündis Dove'ide perekonda seitsmes tütar. Kui pere neljas tütar Jane Dove sai seitsmeaastaseks, kannatas linn pika karmi põua

käes. Jane, loomi armastav õrna südamega laps, nuttis kõigile janus-tele taluloomadele mõeldes. Sel ajal, kui pisarad kukkusid, kogunesid pilved ja hakkas vihma sadama. Sellest ajast saati hakkas alati, kui Jane nuttis, vihma sadama. Räägiti, et millal iganes kohalikud talunikud ka vihma tahtsid, pidid nad Jane'ile sibulaid tooma. Ja kui nad tahtsid päikesepaistet, tõid nad Jane'ile kooki.

1829. aastal sündis veel üks seitsmes tütar. Vanimal tütrele Mary Dove'il öeldi olevat juuksed nagu kedratud kuld ja võime leida kadunud ehteasju ning see valmistas linna naistele suurt rõõmu. Ühel kuumal suvepäeval linnast läbi voolavas ojas kahlates löi Mary paigast ühe kivi ja paljastas suure kullakamaka. Sellest sai alguse Dove Pondi kullalalavik. Kullalalavik kestis tähelepanuväärsed kolmkümmend kaks aastat, piisavalt kaua selleks, et põhjustada ehitusbuum, millest jäid maha marmorfassaadiga raekoda, kaheksa uhiuut tellismaja linna peatänaval, uus kool ja mitu tänavatäit väarikaid kodusid, mis kõik seisid püsti tänaseni.

Sarah elas koos õdede ja emaga ühes neist majadest, see oli hiiglaslik ehtis, milles oli sellises koguses kriikse ja lekkeid, et lämmatav suvekuumus tungis alati majja sisse, ükskõik kui palju kliimaseadmeid ka tööle pandi. Selle tõttu pagesid Sarah ja tema õed kõigil laupäevadel terve suve jooksul Dove Pondi raamatukogu meeldivalt jahedasse konditsioneeritud õhku.

Sarah armastas neid käike raamatukokku. Kuna ta oli kõigist õdedest vähemalt viis aastat noorem ja ei olnud huvitatud ei meikimisest ega ka poistest ehk ainsatest asjadest, mis õdesid huvitasid, täitis ta oma päevad raamatulugemisega. Igal laupäeval pärast seda, kui ema oli nad raamatukokku viinud, kogunesid õed kobarasse moeajakirjade ümber, sosistades ja itsitades, sellal kui Sarah lonkis mööda riulivahe-
sid, otsides raamatuid lohedest.

Sarah soovis kogu südamest, et lohed oleksid päriselt olemas, selle asemel et eksisteerida ainult mõne raamatu lehtedel. Tema õnneks oli siin palju raamatuid lohedest. Kuigi tüdruk oli alles seitse, oli ta luge-
nud alates ajast, kui ta oli kolmeaastane, see oli tõsiasi, mida ema rääkis igapähele, kes oli vaid nõus kuulama. Sarah oli ahne lugeja ja ta oli leid-

nud sõpru, kes peitsid end raamatulehtede vahel. Temale tähendasid käigud raamatukokku rohkemat kui värskendavat pahvakut konditioneeritud õhku. Need olid elu.

Laupäeval pärast oma seitsmendat sünnipäeva, ignoreerides õdede itsitusi, kui nad olid kogunenud ümber ühe totaka ajakirja, suundus Sarah noorte täiskasvanute osakonda. Ta oli just möödunud klaasvitriinist, milles eksponeeriti Dove Pondi ajalugu jutustavaid esemeid, kui kostis tolmune paberikärinat meenutav hää.

Loe mind.

Sõnad kajasid tüdruku peas ilma tõelise helita, aga samas nii lõikavalt, et Sarah seisatas, pilk klaasvitriinile naelutatud. Vitriini keskosas välja pandud väike raamat kahises kannatamatult.

Loe mind nüüd.

Sarah pillas seljakoti põrandale ja kõndis vitriini juurde. Ta surus käed vastu jahedat siledat klaasi ja vaatas üksisilmi raamatut, vana pragunenud nahka köidetud päevikut, mis puhkas vitriinis koos teiste Dove Pondi asutamist tutvustavate vanade esemetega.

Ta teadis seda päevikut küll, kuigi ei olnud seda kunagi vitriinist väljaspool näinud. Selle oli 1702. aastal kirjutanud Charlotte Dove, Dove Pondi asutanud perekonna seitsmes tütar ja üks Sarah' esivanematest. Igal linna asutamise aastapäeval tehti päeviku mõnest leheküljest koopiaid. Sarah teadis raamatu sagedamini korratud lõike hästi, eriti neid peatükke, kus neljatestkümneaastane Charlotte kirjeldas hingematvalt üksikasjalikult hetke, kui Dove'ide perekond ületas Põhja-Carolinas asuva Musta mäe harja, et heita pilk allpool laiuvale rohelisele orule. Nad olid näinud üksikut järvekest, mis sillerdas hommikupäikeses nagu safiir smaragdrehelisel sametil, ja otsustanud, et see on koht, kuhu nad paigale jäävad.

Ja nii oligi sündinud Dove Pondi linn.

Selles loos on midagi enamat, ütles raamat.

„Ja mida siis?“ küsis Sarah.

Seda saad sa teada siis, kui sa mind loed.

Sarah kaalus seda mõtet. Tal lubati raamatukogust võtta ainult kaks raamatut korruga ja nendest pidi piisama terveks nädalaks, seega pidi

ta väga hoolikalt valima, millised raamatud ta võtab. „Sa oled väga õhuke.“

Mul on kaheksakümmend seitse lehekülge.

Seda polnud palju, eriti arvestades asjaolu, et raamat oli käsitsi kirjutatud. Ta oleks selle mõne tunniga läbi lugenud. „Kas seal lohesid on?“

Ei. Raamatu teravat ärritust oli tunda isegi läbi paksu klaasi.

Sarah tõmbas käed vitriinilt ära. „Ma tahan lohedega raamatut.“

Raamat plagises ärritunult. *Loe mind*, kordas see teravalt. *Sa pead.*

Kui üldse oli olemas mõni asi, mis Sarah'le ei meeldinud, siis oli see asjaolu, kui tal midagi teha kästi. Kuue vanema õega juhtus seda liigagi tihti. Seega ütles ta raamatu lugemisega nõustumise asemel hoopis: „Ei, tänan väga,“ ja pööras end ümber, et lahkuda.

Üks poiss, keda Sarah koolist teadis, seisis tüdrukust vähem kui pooleteise meetri kaugusel ja jõllitas teda.

Blake McIntyre oli Sarah'st aasta vanem. Millal iganes Sarah' õed ka Blake'i vanema venna, keskkooli lõpuklassis käiva Carteri lähedusse ei sattunud, muutusid nad itsitavateks ja imelikeks, see oli Sarah' jaoks nii tüütu, et ta elas selle välja Blake'i peal alati, kui ta teda kohtas. Loomulikult oleks olnud mõistlikum elada ärritus välja Carteri peal, aga teda polnud kunagi läheduses. Küll aga nägi ta Blake'i iga päev bussis ja seega õrritas ta poissi halastamatult.

Poiss vaatas tüdrukust mööda vitriini poole ja seejärel tagasi. „Kellega sa räägid?“ Vaatamata julgele noodile hääles oli poisi nägu tulipunane.

„Ma räägin iseendaga. Kellega siis veel?“

Poiss tammus jalalt jalale, raamatukott raskelt õlal rippumas. Pärast hetkelist kohmetust ütles ta jäigalt: „Mina ei räägi kunagi iseendaga.“

Tüdruk kehtas õlgu: „See on sellepärast, et sa ei kuuleks seda.“

Poiss põrnitses teda: „Sa ei tea seda.“

Sarah kinkis Blake'ile pilkava naeratuse, sellise, mille oli õppinud vanimalt õelt Madisonilt, kes tundus vaistlikult teadvat, kuidas kellegi hella kohta tabada. „Tõsi või?“

Poisi nägu läks veelgi punasemaks. Pärast piinlikkusehetke pomises ta endale midagi nina alla, ja siis, heites viimase segaduses pilgu tüdrukult vitriinile ja tagasi, ta lahkus.

Raamat suutis vaevu poisi lahkumise ära oodata, enne kui susistas uuesti. *Tee vitriin lahti. See ei ole lukus.*

„Ei.“ Tüdruk haaras koti kohast, kuhu ta selle enne jätnud oli. „Mul on vaja lohedega raamatut.“

Sa tuled tagasi! sosistas raamat vihaselt. Oota ja vaata! Sa vajad mind!

Sarah ei teinud sellest väljagi ja suundus ülakorrusele noorte täiskasvanute osakonda. Ta oli õnnelik, kui jõudis raamatuteni, mis talle tõeliselt meeldisid, raamatuteni, mis talle ei nähvanud, vaid jutustasid hoopis lugusid lohedest ja mõõkadest ja tüdrukutest, kelle pärast asjad juhtusid.

Järgmisel kuul tüütas raamat Sarah't alati, kui tüdruk raamatukokku tuli. Kõigepealt see nõudis, siis palus ja kui see ei toiminud, hakkas raamat lõrisema ja marutsema. Raamatu nõudlikkusest tüdinenud, hakkas Sarah noorte täiskasvanute osakonda minekuks kasutama teist teed, vältides vitriini täielikult.

Nädalate möödudes avastas Sarah, et ta kuuleb ka teisi raamatuid, kuigi nende hääled olid siidisemad ja pehmelt sosistavad. Nad ei olnud nõudlikud nagu päevik vitriinis, vaid püüdsid teda hoopis ahvatleda.

Sa naudiksid minu lugemist, ütles üks väga ilus punaste kaantega raamat ühel laupäeval Sarah'le.

Tüdruk mõtles selle üle järele. „Kas sul on lohesid?“ küsis ta.

Ei ole, aga leheküljel 142 on üks sarvik.

Sarah'le meeldisid üks sarvikud, aga mitte nii palju kui lohed. Sarah ütles seda raamatule ja kuna see oli palju viisakam kui päevik, siis see ainult ohkas kahetsusega. *Mõni teine kord siis, ütles see. Kui sul lohedest kõrini on.*

Mida ei juhtu aga kunagi. „Loomulikult,“ vastas Sarah viisakalt, kui ta mööda riulivahet eemaldus.

Hiljem sel päeval, istudes auto tagaistmel, raamatukott süles, küsis Sarah talle vanuselt kõige lähemal olevalt õelt Avalt, kas raamatud on ka temaga rääkinud.